Λόγος για την ομοφυλοφιλία (Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 6 Μαρτίου, 2008

Το κείμενον του Ιερού Χρυσοστόμου κατά μετάφρασιν έχει ως εξής:

«Αλλ' ακόμη δεν ανέφερα το αποκορύφωμα των κακών, ούτε το κυριώτερον μέρος της συμφοράς απεκάλυψα, διότι πολλάκις, που ητοιμάσθην να το ειπώ εκοκκίνησα, πολλάκις δε εντράπηκα. Ποίον λοιπόν είναι αυτό; Διότι πρέπει πλέον να το αποτολμήσωμεν να το είπωμεν. Αλλωστε θα ήτο μεγάλη ανανδρία, ενώ πρόκειται να εκριζώσωμεν κάτι κακόν, να μη τολμώμεν ούτε καν να ομιλήσωμεν δι' αυτό, ωσάν να πρόκειται η σιωπή να ιατρεύση αφ' εαυτής την ασθένειαν. Δεν θα σιωπήσωμεν λοιπόν, και αν ακόμη πρόκειται μυριάκις να εντραπώμεν και να κοκκινίσωμεν. Διότι και ο ιατρός, προκειμένου να καθαρίση την μολυσμένην πληγήν, θα παραιτηθή από του να χρησιμοποίηση τον σίδηρον, και να βυθίση τα δάκτυλά του εις τον πυθμένα του τραύματος; Λοιπόν, ούτε και ημείς πρόκειται να σταματήσωμεν τον λόγον αυτόν, καθ' όσον η μόλυνσις είναι χειροτέρα. Ποίον λοιπόν είναι το κακόν; Κάποιος παράδοξος και παράνομος πόθος εισήλθεν εις την ζωήν μας. Επέπεσεν ασθένεια βαρεία και αθεράπευτος και ενέσκηψε πανώλης χειροτέρα όλων’ επενοήθη κάποια νέα και φοβερά παρανομία, διότι ανατρέπονται όχι μόνον οι ανθρώπινοι, αλλά και οι φυσικοί νόμοι. Κατήντησε λοιπόν μικρόν πράγμα η πορνεία θεωρουμένη ως συνήθης ασέλγεια. Και όπως εις τας οδύνας, το τυραννικώτερον πάθος, όταν επέλθη, καλύπτει την εντύπωσιν του προηγουμένου, έτσι και το υπερβολικόν μέγεθος αυτής της **ύβρεως** κάμνει το ανυπόφορον, να μη φαίνεται πλέον ως ανυπόφορον, δηλαδή την ακολασίαν περί την γυναίκα.
Διότι φαίνεται ότι είναι ευχάριστον το να ημπορέση να διαφύγη κανείς από τα δίκτυα αυτά και κινδυνεύει εις το εξής να γίνη περιττόν το γυναικείον φύλον, εφ' όσον οι νέοι αναπληρώνουν αντί εκείνων, όλα τα εις εκείνας ανήκοντα. Και δεν είναι μόνον αυτό το κακόν, αλλ' ότι **με πολλήν ελευθερίαν αποτολμάται τοιαύτη ακολασία και ενομιμοποιήθη η παρανομία**. Κανείς λοιπόν δεν φοβείται και δεν τρέμει. Κανείς δεν εντρέπεται ούτε κοκκινίζει, αλλά και **υπερηφανεύεται** δια την γελοίαν αυτήν πράξιν και **θεωρούνται παράφρονες οι σώφρονες** και ότι δήθεν παραπλανώνται οι νουθετούντες’ και αν μεν τύχη να είναι κατώτεροι σωματικώς, δέρονται, αν δε είναι ισχυρότεροι χλευάζονται, καταγελώνται, περιλούονται με μυριάδας εμπαιγμούς. Εις τίποτε δεν ωφελούν τα δικαστήρια, ούτε οι νόμοι, ούτε οι παιδαγωγοί, ούτε οι πατέρες, ούτε οι υπηρέται, ούτε οι διδάσκαλοι.
Διότι άλλους μεν κατώρθωσαν να διαφθείρουν δια χρημάτων, αυτοί δε

ενδιαφέρονται πως να αποκτήσουν μισθόν. Εξ εκείνων δε που είναι φρονιμώτεροι και φροντίζουν δια την σωτηρίαν αυτών, που τους έχουν εμπιστευθή, άλλοι μεν πολύ ευκόλως αποκοιμίζονται και εξαπατώνται, άλλοι δε φοβούνται την δύναμιν των ανηθίκων. Αλλωστε ευκολώτερον θα ηδύνατο να γλυτώση κάποιος, ο οποίος έχει γίνει ύποπτος ότι εποφθαλμιά το βασιλικόν αξίωμα, παρά να ξεφύγη από τα χέρια των μιαρών εκείνων, αν προσπαθήση να αρπάξη από αυτούς τα παιδιά. Ετσι, ωσάν εις μεγάλην ερημίαν, μέσα εις τας πόλεις **οι αρσενικοί με αρσενικούς διαπράττουν την ακολασίαν**. Εάν δε μερικοί έχουν ξεφύγει τας παγίδας αυτάς, δυσκόλως θα αποφύγουν όμως την κακήν φήμην αυτών, οι οποίοι διαπράττουν τας ασχήμιας αυτάς. Πρώτον μεν, διότι είναι πάρα πολύ ολίγοι και κατ' αυτόν τον τρόπον ευκόλως θα ημπορούσαν να κρύπτωνται ανάμεσα εις το πλήθος των κακών, δεύτερον δε, διότι και οι ίδιοι οι μιαροί και οι μολυσμένοι εκείνοι δαίμονες, επειδή δεν ημπορούν κατ' άλλον τρόπον να βλάψουν αυτούς οι οποίοι τους περιεφρόνησαν, προσπαθούν να τους τιμωρήσουν δια του τρόπου αυτού. Διότι, αφού δεν ημπόρεσαν να τους πλήξουν θανασίμως ούτε να εγγίσουν την ιδίαν την ψυχήν των, επιχειρούν λοιπόν να πληγώσουν τουλάχιστον τον διάκοσμον της σωφροσύνης των, τον οποίον λαμβάνουν από την κοινωνίαν και να καταστρέψουν την καλήν υπόληψίν των.
Διά τούτο και ήκουσα ότι πολλοί παραξενεύονται, πως ακόμη και σήμερον δεν έβρεξε άλλην πυρίνην βροχήν, πως δεν έπαθεν η πόλις μας αυτά, που έπαθον τα Σόδομα ενώ είναι αξία διά πολύ σκληροτέραν τιμωρίαν, καθόσον δεν εσωφρονίσθη ούτε με τα κακά εκείνων; Αλλά μολονότι λοιπόν η χώρα εκείνη επί δύο χιλιάδες έτη βοά δια της όψεώς της λαμπρότερον και από φωνήν, προς όλην την οικουμένην, δια να μη αποτολμήση παρόμοιον αμάρτημα, όχι μόνον δε εμειώθη η τάσις των δια την αμαρτίαν αυτήν, αλλά και περισσότερον αυθάδεις έγιναν, ωσάν να φιλονεικούν και μάχωνται με τον Θεόν και προσπαθούν να αποδείξουν εμπράκτως ότι τόσον περισσότερον θα είναι προσκεκολλημένοι εις τα κακά αυτά, όσον περισσότερον τους απειλεί. Πώς λοιπόν δεν έγινε τίποτε τέτοιο, ενώ τα μεν Σοδομιτικά αμαρτήματα διαπράττονται, όμως, δεν επιβάλλονται αι τιμωρίαι των Σοδόμων; Επειδή τους αναμένει άλλο πυρ καυστικώτερον και τιμωρία ατελεύτητος. Αλλωστε και εκείνοι, ενώ διέπραξαν πολύ βαρύτερα αμαρτήματα από τους καταστραφέντας δια του κατακλυσμού, εννοώ τους μετέπειτα, καμμία τέτοια ραγδαία βροχή, δεν έγινε μετά από εκείνον.
Και εδώ πάλιν ο λόγος είναι ο ίδιος. Διατί τάχα οι πρώτοι άνθρωποι, όταν ούτε δικαστήρια υπήρχον, ούτε φόβος υπήρχε από τους άρχοντας, ούτε νόμος να τους απειλή, ούτε όμιλος προφητών δια να τους επαναφέρη εις τάξιν, ούτε φόβος κολάσεως, ούτε ελπίς βασιλείας αιωνίου, ούτε άλλη γνώσις αληθείας, ούτε και τα θαύματα, που ημπορούν να αναστήσουν και τους λίθους, πώς λοιπόν αυτοί, που δεν απήλαυσαν τίποτε από αυτά, ετιμωρήθησαν τόσον αυστηρά διά τας αμαρτίας των και αυτοί, που έχουν συμμετάσχει εις όλα αυτά και ζουν μέσα εις τόσον φόβον και θείων και ανθρωπίνων δικαστηρίων, δεν ετιμωρήθησαν ακόμη μέχρι σήμερον με τας αυτάς τιμωρίας, ενώ είναι άξιοι σκληροτέρας τιμωρίας; Αρα, δεν είναι ευνόητον και εις ένα παιδί, ότι τους επιφυλάσσεται αυστηροτέρα τιμωρία; Διότι, εάν εμείς οργιζώμεθα

έτσι και αγανακτώμεν, ο Θεός, που φροντίζει δι' όλα και ιδιαιτέρως δια το ανθρώπινον γένος και αποστρέφεται και μισεί σφοδρώς την κακίαν, πώς θα ηνείχετο να αποτολμώνται αυτά χωρίς τιμωρίαν;
Δέν είναι έτσι, όχι! Αλλά θα επιφέρη επ' αυτών την παντοδύναμον χείρα του και την αφόρητον πληγήν και την οδύνην των βασανιστηρίων εκείνων, που είναι τόσον φοβερά, ώστε αι συμφοραί των Σοδόμων συγκρινόμενοι προς αυτά, θα θεωρούνται αστείαι. Διότι ποίους βαρβάρους δεν εξεπέρασαν, ποίον γένος θηρίων, δια της **μιαράς αυτής σαρκικής μίξεως**; Υπάρχει εις μερικά από τα άλογα ζώα μεγάλη γενετήσιος ορμή και επιθυμία ασυγκράτητος, που δεν διαφέρει καθόλου από την τρέλλαν. Αλλ' όμως, δεν γνωρίζουν τον έρωτα αυτόν του αρσενικού προς το αρσενικόν, αλλά στέκονται εις τα όρια, που έθεσεν η φύσις. Και αν ακόμη μυριάκις κοχλάζει μέσα των το πάθος, όμως, δεν ανατρέπουν τους νόμους της φύσεως. Οι δήθεν, όμως, λογικοί, που εγνώρισαν την θείαν διδασκαλίαν και διδάσκουν εις άλλους τι πρέπει και τι δεν πρέπει να κάμνουν και ήκουσαν Γραφάς, που κατήλθον από τον ουρανόν, **συνάπτουν σχέσεις** όχι τόσον ελευθέρως με τας πόρνας, όσον **με τους νέους**. Ωσάν να μη είναι ακριβώς άνθρωποι, μήτε να υπάρχη η **πρόνοια** του Θεού, η οποία τιμωρή τας παρανομίας, αλλά ωσάν σκότος, που κατέλαβε τα πάντα και κανείς πλέον ούτε βλέπει αυτά ούτε τα ακούει, τοιουτοτρόπως αποτολμούν τα πάντα, και μάλιστα με τόσην μεγάλην μανίαν. **Οι δε πατέρες των διαφθειρομένων παιδιών υπομένουν αυτά σιωπηλώς και δεν εξαφανίζονται μαζί με αυτά, ούτε σκέπτονται καμμίαν διόρθωσιν του κακού**.
Διότι και εάν έπρεπε να μεταφέρουν τα παιδιά των εξορία εις ξένην χώραν εξ αιτίας του πάθους αυτού, είτε εις την θάλασσαν, είτε εις τας νήσους, είτε εις απάτητον γην, είτε εις την υπεράνω ημών οικουμένην, δεν θα έπρεπε να κάνουν το παν και να προσπαθήσουν, ώστε να μη συρθούν αυταί αι **αισχρότητες**; Και αν υπάρχη κάπου ένα χωρίον προσβληθέν από ασθένειαν και μάλιστα χολέραν, δεν θα μεταφέρωμεν από εκεί τους υιούς και αν ακόμη πρόκειται να κερδίσουν εκεί πολλά και η υγεία των είναι αρίστη; Τώρα δε, όμως, που τόση **διαφθορά** υπάρχει παντού, όχι μόνον σύρομεν αυτούς προς τα βάραθρα αυτά, **αλλά απομακρύνομεν και αυτούς, που θέλουν να τους απαλλάξουν, ωσάν καταστροφείς**. Και πόσης οργής άξια δεν είναι αυτά και πόσων κεραυνών, όταν το μεν λεκτικόν αυτών προσπαθούμεν να το διορθώσωμεν και να τα καθαρίσωμεν δια της κοσμικής σοφίας, την δε ψυχήν, που κείται μέσα εις τον **βόρβορον της ασελγείας** και σαπίζει διαρκώς, όχι μόνον παραμελούμεν, αλλά και όταν θέλη να ανορθωθή, την εμποδίζωμεν;
Ακόμη λοιπόν θα τολμήση να ειπή κανείς ότι είναι δυνατόν αυτοί, που είναι τόσον βυθισμένοι εις τοιαύτας αμαρτίας να σωθούν; Από πού; Διότι αυτοί, που διέφυγον την μανίαν των ακολάστων (είναι δε ολίγοι αυτοί), τους τυραννικούς εκείνους έρωτας, που διαφθείρουν τα πάντα, όμως, δεν διαφεύγουν τον πόθον του πλούτου και της δόξης. Οι περισσότεροι, όμως, και από τα ίδια αυτά πάθη και από τα πάθη της ασελγείας καταλαμβάνονται με μεγαλυτέραν ορμήν. Επειτα θέλοντες να τους καλλιεργήσωμεν την ευγλωττίαν, δεν απορρίπτομεν μόνον τα εμποδίζοντα την

παίδευσιν, αλλά δημιουργούμεν και τα συντελούντα διορίζοντες και παιδαγωγούς και διδασκάλους και χρήματα δαπανώντες και απαλλάσσοντες αυτούς από τας άλλας ασχολίας και τονίζοντες εις αυτούς τακτικώτερον απ' όσον οι παιδοτρίβαι εις τους Ολυμπιακούς αγώνας αφ' ενός μεν δε την πενίαν λόγω της απαιδευσίας και αφ' ετέρου τον πλούτον, που αποκτά κανείς από την μόρφωσιν και πράττοντες και λέγοντες το παν και μόνοι μας και με άλλους, ώστε να τους οδηγήσωμεν εις το τέλος της εν λόγω παιδείας και παρά ταύτα πολλάκις ούτε έτσι το επιτυγχάνομεν.
Νομίζομεν δε ότι θα προκύψη καλλιέργεια συμπεριφοράς και ορθότητος αρίστου βίου, ενώ υπάρχουν τόσον πολλά, που την διακόπτουν; Και τί χειρότερον θα ηδύνατο να γίνη από τον παραλογισμόν αυτόν; Το μεν ευκολώτερον δηλαδή να γίνεται αντικείμενον τόσον μεγάλης τιμής και επιμελείας, ωσάν να μη είναι δυνατόν χωρίς αυτήν να κατορθωθή ποτέ αυτό, εκείνο δε που είναι δυσκολώτερον, τούτο να νομίζωμεν ότι θα μας έλθη ενώ κοιμούμεθα, ως να ήτο κάτι από τα ευτελή και μηδαμινά; Διότι η παίδευσις της ψυχής είναι έργον τόσον δυσκολώτερον και επιπλέ-ον, όσον το να πράττη κανείς από το να λέγη και όσον τα έργα είναι κοπιαστικώτερα των λόγων.
Και ποίαν ανάγκην έχουν τα παιδιά μας, λέγει, από την φιλοσοφίαν και ορθότητα βίου; Πράγματι αυτό είναι· αυτό είναι εκείνο, που κατέστρεψε τα πάντα, ότι δηλαδή πράγμα τόσον αναγκαίον, που συγκρατεί την ζωήν μας, θεωρείται περιττόν και πάρεργον. Κανείς δεν θα έλεγε, εάν έβλεπε τον υιόν του να ασθενή κατά το σώμα, ποίαν ανάγκην έχει από καθαράν και ακριβή υγείαν;

(«Απαντα Χρυσοστόμου», 13ος τόμος, έκδοση «Ωφελίμου βιβλίου»)

(*Πηγή: «Ορθόδοξος Τύπος», 15/2/2008*)